

Astuessani huoneeseeni, Vivian kohotti katseensa sohvalta, johon hän oli istahtanut odottamaan minua. Sohvapöydällä oli avoin läppäri, sekä kupillinen kahvia. "Hei. Tulithan sinä viimein." Vivian sanoi, ja soi minulle kuivan hymyn. Tänään hänellä taisi olla pinna kireällä. "Anteeksi, en tiennyt että tulisit tapaamaan minua ennen palaveria." Sanoin ja astelin pöytäni ääreen. "Olit kuulemma Kevinin kanssa kahvilla?" Vivian kysyi, hänen äänestään paistoi aito uteliaisuus, mikä välkkyi myös hänen terävistä silmistään. "Kyllä olin. Hän piipahti yllättäin tähän, ja pyysi minua seurakseen O`Learysiin." Vastasin, ja aloin hermostuneena selaamaan papereita, jotka olin jättänyt hajan hajan lähtiessäni. "Oliko hänellä työasioita, vai mikä hänet tänne lennätti?" Vivian kysyi uteliaana, tuijottaen minua herkeämättä. "Hän sattui olemaan kulmilla ja ajatteli pyytää minua seuraksi..." Sanoin hieman kangerrellen. En tosiaan halunnut vuodattaa keskustelujamme Vivianille, etenkin kun tiesin hänen suhteestaan Larryyn, Kevinin isään. Sitäpaitsi, yksi suudelma ja kahvilla käynti ei vielä tee suhdetta. Eikä asia edes kuulunut Vivianille. "Minä aistin sunnuntain lounaalla jotain muuta, kuin harmitonta kahvittelua." Vivian tuumasi ja käänsi katseensa läppäriin. "Oletko kerännyt palaverimateriaalin valmiiksi?" Hän jatkoi, ja olin kiittollinen puheenaiheen siirtymisestä turvallisille vesille. "Juu, tässä." Ojensin Vivianille keräämäni paperinivaskaa. "Koneella on muutama kaavio, luonnos sekä powerpoint-esitys. Dave laittaa sinulle sähköpostiin ensimmäisen version valmiista mainoksesta." Sanoin. Vivian otti paperit ja selasi niitä hetken aikaa tuumaillen. "Hyvää työtä. Minun ei liene tarvitse katua palkkaamistasi." Hän sanoi leveä hymy huulillaan. "Tuskinpa." Naurahdin. Tiesin kyllä olevani hyvä työssäni. Minä nautin työstäni suunnattomasti, ja muutama kuukausi aiemmin olin saanut Kendallilla osakseni niin suurta suitsutusta, että tulevaisuuteni työmarkkinoilla oli kutakuinkin turvatut. En edes jaksanut uskoa, että Vivian päättäisi yhteistyömme tähän projektiin. Uskoin vahvasti, että saisin vakituisen pestin, ja todennäköisesti ottaisin sen vastaan. Vivian nousi, suoristi jalkuhamensa helmaa ja vilkaisi kelloa. "Nähdään palaverissa. Minulla on vielä muutama asia hoidettavana ennen sitä." Vivian sanoi ja lähti kävelemään ovea kohti. Ennen kuin hän astui ulos, hän kääntyi ja sanoi; "Jade." "Niin?" "Minä tunnen Deckerit. Kevin ja Larry ovat siitä paremmasta päästä. Mutta rouva Decker... ja James.. Sinuna en ärsyttäisi heitä." Vivian katsoi minua ilme vakavana ja suu tiukkana viivana. "Ymmärrän. Ei sinun tarvitse huolehtia minusta, osaan kyllä pitää huolen itsestäni. Mutta kiitos kuitenkin." Sanoin hänelle lempeästi. Vivianista oli tullut minulle läheinen. Ystävä, tavallaan jonkinlainen äitihahmo, enkä kokenut että minun olisi pitänyt loukkaantua hänen varoittavista sanoistaan. "Jade, minä tiedän. Mutta tarkoitan, mitä sanon. Helen on...." Vivian käänsi katseensa, ja hänen suunsa puristui vielä tiukemmaksi viivaksi, jos se enää oli mahdollista. "Hän on erittäin hallitseva osa sitä perhettä, sanotaanko näin." Vivian päätti lauseensa. Nyökkäsin ymmärtämisen merkiksi. Sitten hän poistui ja sulki oven perässään. Rojahdin istumaan tuolilleni. Olin jo aivan pyörällä päästäni päivän tapahtumista, enkä ollut edes saanut työpäivää vielä päätökseen. Vilkaisin kelloa. Minulla oli vielä noin tunti aikaa, ennen kuin minun pitäisi mennä kokoushuoneeseen ja keskittyä pelkästään siihen. Kokosin nopeasti itselleni vielä apumateriaalit käsille, ja avasin sitten läppäriin. Klikkasin nettiselaimen kuvaketta, ja pian eteeni avautui hakukoneen aloitussivu. Kirjoitin hakukenttään "Helen Decker". Kone pyöritti hetken aikaa, jonka jälkeen silmieni eteen lävähti sivukaupalla tietoa tästä mysteerisestä rautarouvasta, jota en ollut vielä koskaan tavannut. Hän oli näemmä vuosien varrella osallistunut miltei kaikkiin mahdollisiin silmäätekevien kissanristiäisiin; hyväntekeväisyystempauksiin, sairaalan avajaisiin, taidenäyttelyden avajaisiin, hiihtokisoihin, paikalliseen missikisaan tuomariksi..... Lista oli loputon. Auoin linkkejä umpimähkään, lukien muutaman jutun, silmäillen vain toisia. Sitten silmiini osu lehtijuttu noin 7 vuoden takaa. Klikkasin jutun auki. Siinä kerrottiin nuoresta

naisesta, joka oli surmattu kuukautta aiemmin. Poliisi tutki tapausta, mutta johtolankoja ei ollut jutun ilmestymiseen mennessä löydetty. Nainen oli Sarah Decker, yritysjohtaja Larry Deckerin tytär. Jutussa oli kuva hautajaisista. Neljä ihmistä, kolme miestä pukeutuneina mustiin pukuihin, ja yksi nainen pukeutuneena mustaan jakkuun, ja hattuun jossa oleva musta pitsi peitti hänen kasvonsa. He seisoivat kukkia täynnä olevan haudan reunalla, katseet suunnattuna alas. Tunnistin heti kaksi miehistä. Kevin ja Larry. Larry näytti kuvassa suht samalta kuin tänäkin päivänä, kenties hieman hoikemmalta. Kevin taas näytti nuorelta opiskelijalta. Hän oli komea jo silloin. Vilkaisin kelloa uudelleen, ja suljin tietokoneen. Oli aika lähteä hoitamaan velvollisuudet pois alta. Ehtisin kahlata internetissä kotonakin. Keräsin palaverrin tarkoitetun apumateriaalin, puhelimen, laukkuni sekä läppärin ja kiiruhdin kokoushuoneeseen. Halusin saada kaiken valmiiksi, ennen kuin muut tulisivat paikalle. Oletin myös Larryn osallistuvan, ainakin Vivian oli hänelle sähköpostin myös välittänyt. Tiesin ettei Kevin tulisi, ja tunsin olevani siitä hieman harmissani. Olisin mielelläni nähnyt ne siniset silmät vielä tänään.